

Lectio Divina segédanyag

Advent 1. vasárnapja

C év - Lk 21, 25-28. 34-36

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna, Mohay Réka

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből (Lk 21, 25-28. 34-36)

Elközelgett a ti megváltásotok.

Jézus ezeket mondta tanítványainak a világ végéről:

„Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés támad a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt. Az emberek megdermednek a rémülettől, miközben várják, hogy mi történik a világgal. A mindenség összetartó erői megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Amikor mindez beteljesedik, nézzetek fel, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltásotok.

Vigyázzatok, hogy el ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban. Így majd nem ér készületlenül benneteket az a nap. Mint a csapda, úgy csap le mindazokra, akik a földön laknak. Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfia színe előtt."

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

25 Καὶ ἔσονται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἔθνων ἐν ἀπορίᾳ ἤχους θαλάσσης καὶ σάλου,

És lesznek jelek a Napban, és a Holdban és a csillagokban, és a földön népek szorongása bizonytalanságban a tenger zúgása és hullámozása miatt.

26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ, αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

Miközben az emberek kilehelik a lelküket a félelem, és az eljövendő dolgokra való várakozás miatt a földkerekségen, az egek erői ugyanis meg fognak rendülni.

27 καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

És akkor meg fogják látni az Emberfiát, aki a felhőn jön hatalommal és nagy dicsőséggel.

28 ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

Amikor pedig ezek kezdenek megtörténni, egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik a felszabadításotok.

(...)

34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς καὶ ἐπιστῇ ἐφ' ὑμᾶς αἰφνίδιος ἡ ἡμέρα ἐκείνη

De ügyeljétek magatokra, hogy ne nehezédjék el a szívetek mámorban, és részegségben, és a megélhetéssel kapcsolatos aggodásokban, és hogy elétek ne álljon hirtelen az a nap,

35 ὡς παγίς· ἐπεισελεύσεται γὰρ ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

mint egy csapda: váratlanul rájuk fog ugyanis törni mindazokra, akik az egész föld színén élnek.

36 ἀγρυπνεῖτε δὲ ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα κατισχύσητε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

De virrasszatok minden időben könyörögve, hogy képesek legyetek megmenekülni mindezekről, amik be fognak következni, és, hogy megállhassatok az Emberfia előtt.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁵Et erunt signa in sole et luna et stellis, et super terram pressura gentium prae confusione sonitus maris et fluctuum,

²⁵Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt.

²⁵Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, és a földön a népek kétségbeesett rettegése a tenger zúgása és háborgása miatt.

²⁵Jelek lesznek a Napban, Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és háborgása miatt.

²⁵És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog,

²⁵Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban.

²⁶arescentibus hominibus prae timore et exspectatione eorum, quae supervenient orbi, nam virtutes caelorum movebuntur.

²⁶Az emberek meghalnak a rémülettől, és a világra zúduló szörnyűségek várásától. Az egek erői megrendülnek.

²⁶Az emberek megdermednek a rémülettől, és annak várásától, ami a világmindenséggel történik, mert az egek erői megrendülnek.

²⁶Az emberek megdermednek annak szorongó várásában, ami az egész világra következik.

²⁶Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.

²⁶Az emberek elájulnak a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerői megrendülnek.

²⁷*Et tunc videbunt Filium hominis venientem in nube cum potestate et gloria magna.*

²⁷Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel.

²⁷Akkor meglátják az Emberfiát, amint eljön felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel. (Dán 7,13)

²⁷A világmindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.

²⁷És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel.

²⁷És akkor meglátják az Emberfiát, amint felhőben jön nagy hatalommal és dicsőséggel.

²⁸*His autem fieri incipientibus, respicite et levate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra ”.*

²⁸Amikor ez teljesedésbe kezd menni, nézzetek fel, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltásotok ideje.”

²⁸Mikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel és emeljétek fel a fejetekeket, mert közel van a ti megváltástok.«

²⁸Amikor mindez beteljesül, tekintsetek föl és emeljétek föl fejetekeket! Elérkezett a megváltástok.”

²⁸Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságtok.

²⁸Amikor ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel és emeljétek fel fejetekeket, mert megváltásotok közel van.

³⁴*Attendite autem vobis, ne forte graventur corda vestra in crapula et ebrietate et curis huius vitae, et superveniat in vos repentina dies illa;*

³⁴Vigyázzatok, nehogy elnehezdedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap,

³⁴Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezdedjen szívetek a tobzódásban és részegségben, s az élet gondjai között, és az a nap meg ne lepjen titeket hirtelen.

³⁴Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezdedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul lepjen meg titeket az a nap.

³⁴De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jőjjön az a nap:

³⁴Vigyázzatok magatokra, nehogy elnehezedjék szívetek a kicsapongástól, a részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; nehogy váratlanul lepjen meg titeket az a nap,

³⁵*tamquam laqueus enim superveniet in omnes, qui sedent super faciem omnis terrae.*

³⁵mert mint a tőr, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára.

³⁵Mert mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik az egész föld színén laknak.

³⁵Mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik a föld színén laknak.

³⁵Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.

³⁵mint valami csapda! Úgy fog ugyanis rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak.

³⁶*Vigilate itaque omni tempore orantes, ut possitis fugere ista omnia, quae futura sunt, et stare ante Filium hominis ”.*

³⁶Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfiának színe előtt.”

³⁶Virrasszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljetez mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.«

³⁶Virrasszatok tehát szüntelenül és imádkozzatok; így lesztek méltók arra, hogy megmeneküljetez mindattól, ami bekövetkezik és hogy megálljatok az Emberfia előtt.”

³⁶Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljetez mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!

³⁶Legyetek tehát éberek, és szüntelenül imádkozzatok, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak; és hogy megállhassatok az Emberfia előtt!

1.1.3. Behatárolás

Ez a néhány vers (Lk 21,25-28.34-36) részlet Jézusnak a végső időkről mondott tanításából (Lk 21,5-36), amelyet Jeruzsálemben mondott el. Hangsúlyossá válik e szakasz azáltal is, hogy ez az Úr Jézus utolsó beszéde, amit szenvedéstörténete előtt mondott még el.

1.1.4. Szószerinti üzenet

Lukács ebben a szakaszban, hangsúlyozni kívánja azt, hogy:

- Jézus tekintéllyel, öntudatosan és szilárd bizonyossággal tanít.
- A világegyetem megrendülő elemei fölött is Jézus, a dicsőségesen eljövő Emberfia, az Úr.
- A Mester nem megijeszteni akarja a tanítványait, hanem a szív virrasztására, azaz a szeretetben és a hitben való kitartásra, és a fejek felemelésére, vagyis a remény és a derű magatartására hívja őket.
- A keresztényeknek mindig készen kell állniuk az Úr másodszori eljövetelére, noha annak pontos időpontját nem tudjuk.

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς (*epárate tász kefalász*) (Lk 21,28): 'emeljétek fel fejeket'

Lukács evangéliumában a „felemelni” szóhoz általában a „szemek” kapcsolódnak: Jézus felemeli a szemét tanítványaira, amikor a boldogság-mondásokról kezd tanítani nekik (Lk 6,20); a dúsgazdag felemeli a tekintetét a pokolból a mennyre, ahol meglátja Ábrahámot, és Lázárt (Lk 16,23), illetve a vámos – alázata és bűnbánata jeléül- nem mer felnézni az égre (Lk 18,13). Viszont az utolsó előfordulási igehelyen, ahol maga az Úr használja ezt a szókapcsolatot, nem a szemek, hanem – egyedülálló módon az evangéliumokban- a fej felemelésével találkozunk (Lk 21,28). Nem csak a szemekről, hanem az egész fejről van tehát itt szó. Míg a lehorgasztott fő a

szomorúságnak, a kétségbeesésnek és az alvásnak a szimbóluma, addig a felemelt fej a reménynek, a bizalomnak, a virrasztásnak egy nyomatékosabb kifejeződése, amire pedig maga a Mester bátorítja a hallgatóit.

βαρηθῶσιν (*bárethószin*) (Lk 21,34): 'elnehezül, nehéznek lenni, megnehezedik'

A Lukács-evangéliumban kétszer jelenik meg ez a szó. Először a színeváltozás epizódjában, amikor is Péter és két társa az álomtól elnehezülve elalszanak (Lk 9,32), másodszer pedig, amikor Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy nehegy elnehezüljön a tanítványoknak a szíve (Lk 21,34). Vagyis ez utóbbi az első igehelynek a fényében arra utal, hogy el ne aludjanak szívüket tekintve a tanítványok. A szívnek nem szabad elaludnia, mert az halált jelentene az ember számára. Jelképesen is így van: az a szív, amely nem virraszt, nem tart ki a szeretetben, elhal. Jézus ezzel a szóképpel is tehát a virrasztó magatartásra buzdítja hallgatóit.

ἀγρυπνεῖτε (*ágrüpnajte*) (Lk 21,36): 'virraszt'

A görög szó érdekes jelentéstartalmában: egyrészt megjelenik benne a „vadászni, űzni, keresni” és az „álom” szavak összekapcsolódása: vagyis az a magatartás, amikor valaki űzi, keresi az álmot, de még nem találta meg, még nem érte el, vagyis még virraszt. Másrészt pedig a „mezőn álmodni/aludni” kifejezés is feltárul benne, hiszen, aki a mezőn pihent, annak szinte éberrel kellett aludnia, hogy bármilyen esetleges veszélyre, azonnal tudjon reagálni.

E képes kifejezést használja a virrasztás hangsúlyozására Jézus az imádsággal, könyörgéssel összekapcsolva, ahogy Lukács, illetve Márk is közli evangéliumában (Mk 13,33; Lk 21,36).

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

4,19 “és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.”

8,14 “A szúrós bogáncs közé hulló szemek azok, akik meghallgatják, de később az élet gondjai, javai és élvezetei meggátolják őket fejlődésükben, ezért termést már nem hoznak.”

12,22 “Aztán így szólt tanítványaihoz: „Ezért mondom nektek, ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit esztek, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök.”

13,24-27 “Igyekeztek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni. A ház ura feláll és bezárja az ajtót, ti meg kint maradtok és zörgetni kezdtek az ajtón: Uram, nyisd ki nekünk! Akkor azt fogja nektek mondani: Nem tudom, honnan valók vagytok. Ti bizonygatjátok: A szemed láttára ettünk és ittunk, a mi utcánkon tanítottál. De ő megismétli: Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok egy szálig, ti gonosztevők!”

17,26-30 “És mint Noé korában történt, úgy lesz az Emberfiának idejében is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen addig a napig, amíg Noé be nem szállt a bárkába. Akkor jött a vízözön, és mind elpusztította őket. Ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, vettek, eladtak, ültettek, építettek. Aztán azon a napon, amelyen Lót elhagyta Szodomát, tüzes kéneső esett az égből, és mind elpusztította őket. Ugyanez fog bekövetkezni azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik.”

18, 1.7 “Egyszer arról mondott nekik példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni, és nem szabad belefáradni.” “Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Megvárhatja őket?”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 24,29-31 “Mindjárt e gyötrelmes napok után a Nap elhomályosul, a Hold nem világít, a csillagok lehullanak az égről, és az eget erői megrendülnek. Akkor feltűnik az égen az Emberfia jele, és a mellét veri a föld minden népe, mert látja, amint az Emberfia eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. Elküldi angyalait

hangos harsonaszóval, s összegyűjtik a választottakat a szélrózsa minden irányából, az ég egyik szélétől a másikig.”

Mt 24,49 “ezért ütni-verni kezdi a többi szolgát, és együtt eszik-iszik a részegekkel”

Mt 26,41 “Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek. A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlen.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Zsolt 46,4 “ha vizei zúgnak, tajtékoznak is, és viharától megrendülnek a hegyek.”

Zsolt 65,8-9 “e csendesíted el a tenger morajlását, hullámainak vészjósló zúgását. A népek háborognak; félelem fogja el azokat, akik a föld határain laknak. Jeleid láttán öröm tölti el kelet és nyugat kapuit.”

Préd 9,12 “Még a maga óráját sem tudja felismerni az ember. Mint a halak, amelyeket megfog az alattomos háló, s mint a törbe esett madarak, úgy esnek kelepcébe az emberek is a baj órájában, ha az hirtelen rájuk szakad.”

Bölcs 5,22 “És a parittyákból haragos jégzápor zúdul, és a tenger vizei ellenük tombolnak, és háborogva csapnak össze a folyók árjai.”

Sir 16,18 “Látod, az ég és az egeknek az ege, a föld és az óceán reszket látogatásakor.”

Iz 5,11-13 “Jaj azoknak, akik kora reggeltől fogva mámorító italokat hajhásznak, és esténként sokáig fennmaradnak, mert a bor hevíti őket. Citera és hárfa, dob és fuvola – az van, meg bor a lakomáikon, de az Úr tetteire nem ügyelnek, és kezének művét észre sem veszik. Bizony, fogságba hurcolják majd népemet, mert nincsen benne érteni akarás. A hatalmasok éhen vesznek, maga a nép meg szomjúságtól eped el.”

Iz 13,10 “Akkor az ég csillagai és az Orion nem ragyogtatják fényüket. Elsötétül a fölkelő Nap, és a Hold nem világít.”

Iz 24,17-18 “Rettegés, verem és tör vár rád, lakója a földnek! Aki elmenekül a rettegés hangja elől, az verembe esik. És aki kimászik a veremből, azt tör fogja meg. Bizony, megnyílnak az ég zsilipjei és meginognak a föld alapjai.”

Iz 24,19 “Recseg-ropog és megreped a föld, meghasad és megrendül a föld.”

Jer 25,29 “Mert ha arra a városra, amely a nevedet viseli, pusztulást hozok, hogyan gondoljátok, hogy ti büntetlenül maradtok? Bizony, nem maradtok büntetlenül. Mert magam szólítom ide a kardot a föld minden lakója ellen – mondja a Seregek Ura.”

Ez 32,7 “Ha majd kioltom életedet, beborítom az eget és elsötétítem csillagait. Befödöm felhővel a napot, s a hold nem ad többé világosságot.”

Dán 7,13-14 “Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ősöreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia. Hatalma örök hatalom volt, amely nem enyészik el soha, és királysága nem megy veszendőbe.”

Jo 2,10 Színe előtt megremeg a föld, megrendülnek az egek, a nap és a hold elsötétedik, a csillagok elvesztik fényüket.”

Jo 3,3 “gen és földön jeleket mutatok, vért és tüzet, füstoszlopokat.”

Ag 2,6.21 “Igen, ezt mondja a Seregek Ura. Még egy kis idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet.” “Mondd meg Zerubbábelnek, Júda helytartójának: Megrendítem az eget és a földet.”

Róm 12,12 “A reményben legyetek derűsek, a nyomorúságban béketűrők, az imádságban állhatatosak.”

Róm 13,13 “Éljünk tisztességesen, mint nappal, ne evés-ivásban és részegeskedésben, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civakodásban és versengésben.”

Ef 5,18 “Ne részegeskedjete, mert a bor léhaságra vezet, inkább teljete el Lélekkel.”

Ef 6,18 “Minden alkalommal imádkozzate a Lélekben könyörögve és imákat mondva. Legyetek éberek, és imádkozzate kitartóan az összes szentért”

1Tessz 5,3 “Amikor azt mondogatják: „Béke és biztonság”, akkor éri őket hirtelen a pusztulás, akárcsak a várandós asszonyt a fájdalom, és nem lesz menekvés számukra.”

Zsid 10,37 “Már csak rövid, nagyon rövid idő, aztán eljön az eljövendő és nem késik.”

Zsid 12,26 “Hangja akkor a földet rendítette meg, most pedig ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem, de nemcsak a földet, hanem az eget is.”

1Pt 4,7 “Közel van mindennek a vége. Legyetek hát okosak és éberek, és imádkozzatok!”

Jel 6,17 “Eljött haragjuk nagy napja, ugyan ki állhat meg előttük?”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Catena Aurea

Evangéliumi szakaszunkról való elmélkedésünkben az egyházatyák egyrészt Krisztus világosságáról és eljövételéről, másrészt az éberségről gondolkodnak.

Euszebiosz szerint Krisztus világossága olyan ragyogó lesz, hogy eltakarja majd a Nap, a Hold és a csillagok fényét, mert ő lesz az új világ királya. Amikor az Isten Fia eljön, összetöri a bűn fiainak büszke uralmát, a mennyei angyalok hallgatni fogják őt, a mennyország kapui, melyek eddig el voltak zárva a földtől megnyílnak, és az égi dolgok láthatóvá válnak. *Theophylactus* azt mondja, hogy amikor az égi világ megváltozik (ti. láthatóvá válik), akkor a földi világnak kisebbednie kell. *Aranyszájú Szent János* pedig az Emberfia eljövételét a következőképpen írja le: A mennyei erők (pl. az angyalok) megremegnek, bár maguk ezt nem tudják. Mert amikor meglátják, hogy a megszámlálhatatlan sokaságot elítélték, nem tudnak majd nem remegni és reszketni. (...) A Zsoltárok könyve szerint (Zsolt 17,11) amikor Isten megmutatkozik mindig sötétség és felhő veszi körül. Tehát az Emberfia is úgy jön el, mint Isten, felhőben és olyan dicsőségben, amely Istenhez illik. Ezért teszi hozzá az evangélium szent szerzője, hogy „nagy hatalommal és dicsőséggel”. *Jeruzsálemi Szent Cirill* pedig szembe állítja Jézus megtestesülését és eljövételét a világ végén: mert első megjelenésekor alkalmazkodott a mi egyszerűségünkhöz, a második alkalommal megmutatja saját erejét és hatalmát.

Az éberséggel kapcsolatosan először is *Theophylactus* gondolatát szeretném kiemelni, aki azt mondja, hogy Jézus előrevetíti a gonosz léleknek azokat a jeleit, amelyek a bűnösöket utol fogják érni, és amelyeknek egyetlen ellenszere van, mégpedig az éberség és az imádság. Másodszor pedig *Alexandriai Szent Kelemen* gondolatait említeni: A részegeskedés a túl sok ital fogyasztását jelenti. Tehát muszáj ételt vennünk magunkhoz, amikor éhesek vagyunk és italt is innunk kell, amikor szomjasak vagyunk, de nagy gonddal kell figyelniük arra, hogy túlzásba ne essünk.

Felhasznált irodalom

AQUINAS, Thomas (Aquinói Szent Tamás): *Catena Aurea, Commentary for the four Gospels collected out of the works of the Fathers, Vol. 3, Luke*, J. G. F. and J. Rivington, London, 1843, 684-689, 691-694.

(<http://www.saintsbooks.net/books/St.%20Thomas%20Aquinas%20-%20Catena%20Aurea%20-%203%20-%20The%20Gospel%20of%20Luke%20-%20A%20Commentary%20on%20the%20Gospel.pdf> Letöltés ideje: 2018. november 27.)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

A végső megpróbáltatás és Krisztus dicsőséges eljövetele

7. Cikkely

„ONNAN JÖN EL ÍTÉLNI ÉLŐKET ÉS HOLTAKAT”

I. Ismét el fog jönni dicsőségében

KRISZTUS MÁR URALKODIK AZ EGYHÁZ ÁLTAL ...

668. „Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen” (Róm 14,9). Mennybemenetele azt jelenti, hogy embersége részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő „fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségnek és uralomnak”, mert az Atya „mindent az ő lábai alá vetett” (Ef 1,20-22). Krisztus a mindenség és a történelem ura (vö. Ef 4,10; 1Kor 5,24.27-28). Benne az ember történelme és az egész teremtés is megtalálja „újraösszefoglalását” (vö. Ef 1,10), transzcendens csúcspontját.

669. Mint Úr Krisztus feje is az Egyháznak, mely az ő Teste (vö. Ef 1,22). A mennybe fölemelkedett és megdicsőült Krisztus, mivel küldetését így teljesíti be teljesen, Egyházában itt marad a földön. A megváltás a forrása annak a tekintélynek, amelyet Krisztus az Egyház fölött a Szentlélek erejével gyakorol (vö. Ef 4,11-13). „Krisztus Ország a misztériumban már jelen van” (LG 3.) az Egyházban, mely „az Ország csírája és kezdete a földön” (LG 5.).

670. A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az „utolsó órában” vagyunk (1Jn 2,18 vö. 1Pt 4,7). „Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik.” (LG 48.) Krisztus Ország jelenlétét azon

csodálatos jelekkel már mutatja (vö. Mk 16,17-18), melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését (vö. Mk 16,20).

... AMÍG ALÁVETTETIK NEKI MINDEN

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesedett be „hatalommal és nagy dicsőséggel” (Lk 21,27 vö. Mt 25,31) azáltal, hogy a Király leszállt a Földre. Az Országot a gonosz hatalmak még támadják (vö. 2Tesz 2,7), jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki (vö. 1Kor 15,28), „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását” (LG 48.). Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében (vö. 1Kor 11,26), sürgetvén Krisztus visszatérését (vö. 2Pt 3,11-12), mondván: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20 vö. 1Kor 16,22).

672. Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje (vö. ApCsel 1,6-7), melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint (vö. Iz 11,1-9) az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje (vö. ApCsel 1,8), de olyan idő is, melyet a közelgő „szorongatás” (vö. 1Kor 7,26) és az Egyházat nem kímélő (vö. 1Pt 4,17) gonosztól való próbatétel határoz meg (vö. Ef 5,16), és bevezeti az utolsó napok harcát (vö. 1Jn 2,18; 4,3; 1Tim 4,1). A várakozás és a virrasztás ideje (vö. Mt 25,1-13; Mk 13,33.37).

KRISZTUS DICSŐSÉGES ELJÖVETELE, IZRAEL REMÉNYE

673. A mennybemenetel óta Krisztus dicsőséges eljövetele a küszöbön áll (vö. Jel 22,20), de „nem ránk tartozik ismerni az időket és a pillanatok, melyeket az Atya a maga hatalmában elhatározott” (ApCsel 1,7). Ez az eszkatologikus esemény bármely pillanatban beteljesedhet (vö. Mt 24,44; 1Tesz 5,2), jóllehet mind az eseményt, mind az azt megelőző végső megpróbáltatást valami „késlelteti” (vö. 2Tesz 2,3-12).

674. A Messiás dicsőséges eljövetele a történelem bármely pillanatában attól függ (vö. Róm 11,31), hogy elismeri-e őt „egész Izrael” (vö. Róm 11,26; Mt 23,39), melynek egy része megátalkodott (vö. Róm 11,25) a „hitetlenségben” (Róm 11,20) Jézussal kapcsolatban. Szent Péter mondja pünkösöd után a jeruzsálemi zsidóknak: „Tartsatok

tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, hogy eljöjjön az Úr színe előtt a megbékélés ideje, és Isten elküldje őt, aki számotokra Krisztussá rendeltetett, Jézust, akit az égnek kellett befogadnia egészen a nagy megújulás napjáig, amit Isten megmondott szent prófétái ajka által" (ApCsel 3,19-21). És Pál visszhangozza: „Ha már elvetésük megbékélése a világnak, mi más lesz a fölvetelük, mint élet a halálból" (Róm 11,15). A zsidók összességének belépése (vö. Róm 11,12) a messiási üdvösségbe az összes pogányok után (vö. Róm 11,25; Lk 21,24) valósítja meg Isten népe számára „Krisztus teljességét" (Ef 4,13), amelyben „Isten lesz minden mindenben" (1Kor 15,28).

AZ EGYHÁZ UTOLSÓ PRÓBATÉTELE

675. Krisztus eljövedele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni (vö. Lk 18,8; Mt 24,12). Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját (vö. Lk 21,12; Jn 15,19-20), fölfedi a „gonoszság misztériumát" egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett (vö. 2Tesz 2,4-12; 1Tesz 5,2-3; 2Jn 7; 1Jn 2,18.22).

676. Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatologikus ítélet által teljesezhet be; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását „millenarizmusnak" nevezett enyhébb formájában is (vö. Szent Officium: Decretum de millenarismo /1944. VII. 19./: DS 3839), és főként a „belsőleg romlott" szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította (vö. XI. Pius: Divini Redemptoris enciklika, 1937. III. 19-én: AAS 29 /1973/, 65-106; GS 20-21.).

677. Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában (vö. Jel 19,1-9). Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni (vö. Jel 13,8) állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által (vö. Jel 20,7-10), melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből (vö. Jel 21,2-4). Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni (vö. Jel 20,12) e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után (vö. 2Pt 3,12-13).

A DICSŐSÉGBEN BETELJESÜLT EGYHÁZ

769. „Az Egyház (...) csak a mennyei dicsőségben válik majd tökéletessé” (LG 48.), Krisztus dicsőséges eljövetelekor. Addig „az Egyház zarándokútját járja a világ üldözései és Isten vigasztalásai közepette”. (Szent Ágoston: De civitate Dei 18,51 vö. LG 8.) Itt a földön tudja, hogy számkivetésben van, távol jár az Úrtól (vö. 2Kor 5,6; LG 6.), és az ország teljes eljövételére vágyakozik, az órára, „amikor Királyával a dicsőségben egyesül” (LG 5). Az Egyház és általa a világ beteljesedése a dicsőségben csak nagy megpróbáltatások árán valósul meg. Akkor majd „az összes igazak Ádámtól, az igaz Ábeltől az utolsó választottig mind összegyűlnek az Atyánál az egyetemes Egyházban” (LG 2).

„Jöjj el, Urunk, Jézus!”

451. A keresztyén imádságban meghatározó az „Úr” megszólítás, mind az imádságra szólító „az Úr legyen veletek”-ben, mind a könyörgést lezáró „A mi Urunk Jézus Krisztus által”-ban, vagy a bizalom- és reményteljes kiáltásban: „Maran atha!” (‘Az Úr jön!’), vagy „Marána tha” (‘Jöjj el, Úr’; 1Kor 16,22). „Amen, jöjj el, Úr Jézus!” (Jel 22,20)

V. Az örök élet szentségei

1130. Az Egyház ünnepli az ő Urának misztériumát, „amíg el nem jön” (1Kor 11,26) és „Isten lesz minden mindenben”(1Kor 15,28). Az apostoli kortól kezdve a liturgia a Lélek sóhajtozásaiban végső célja felé irányul az Egyházban: „Marana tha!” (1Kor 16,22). A liturgia Jézus vágyában vesz részt: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek (...), míg be nem teljesedik az Isten országában” (Lk 22,15-16). Krisztus szentségeiben az Egyház már most befogadja örökségének foglalmát, és már most részese az örök életnek, miközben „várja a boldog reményt, és a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét” (Tit 2,13). „A Lélek és a Menyasszony hív: jöjj el! (...) Jöjj el, Uram Jézus!” (Jel 22,17-20)

Szent Tamás így foglalja össze a szentségi jel különböző jelentéseit: „A szentség tehát emlékeztető jele annak, ami történt, tudniillik Krisztus szenvedésének; utalás arra, amit Krisztus szenvedése számunkra megvalósított, tudniillik a kegyelmet; előre mutató jel is, tudniillik hirdeti az eljövendő dicsőséget”. (Aquinói Szent Tamás: Summa Theologiae III, 60, 3.)

1403. Az utolsó vacsorán maga az Úr irányította tanítványai figyelmét a húsvétnak az Isten országában történő beteljesedésére: „Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában” (Mt 26,29). Valahányszor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, emlékezik erre az

ígéretekre, és tekintetét arra irányítja, „aki eljön” (Jel 1,4). Imádságában hívja az ő eljövételét: „Marana tha!” (1Kor 16,22), „Jöjj el, Urunk Jézus!” (Jel 22,20). „Jöjjön el a te kegyelmed, és múljék el e világ!” (Didakhé 10,6: SC 248, 180 /Funk: Patres Apostolici 1, 24/)

2817. Ez a „Marana tha” kérés a Lélek és a Menyasszony kiáltása: „Jöjj el, Úr Jézus!”

„Ha nem is állna ott az imádság elején az ország eljövételének kérése, a későbbiek során kimondanánk, mert reményünk tárgya felé sietünk. Az oltár alatt türelmetlenül kiáltják a vértanú lelkek az Úrnak: »Meddig nem állsz bosszút vérünkért, Urunk, a föld lakóin?« (Jel 6,10). A világ végén ugyanis megtörténik a bosszúállás értük. Sőt, amilyen gyorsan lehet, Urunk, jöjjön el a te országod!” (Tertullianus: De oratione 5, 2, 4: CCL 1, 260 /PL 1, 1261-62/)

Jézus Dávid fia

496. A hit első megformulázásaitól kezdve (DS 10-64.) az Egyház vallotta, hogy Jézus egyedül a Szentlélek ereje által fogantatott Szűz Mária méhében, állítván ennek az eseménynek testi szempontját is: Jézus „férfi magva nélkül (...) a Szentlélektől fogantatott” (Lateráni Zsinat 649-ben, 3. kánon: DS 503). Az egyházatyák a szűzi fogadásban annak jelét látják, hogy Isten Fia valóban a miénkkel azonos emberi természetben jött el.

Így mondja Antiochiai Szent Ignác (a 2. század elején): „Láttam (...), hogy teljes és szilárd hittel hisztek a mi Urunkban, aki valóban Dávid nemzetségéből való test szerint (vö. Róm 1,3), Isten Fia Isten akarata és hatalma szerint (vö. Jn 1,13), valóban Szűztől született; (...) Poncius Pilátus alatt (...) értünk testben valóban fölszögeztetett (...). Valóban szenvedett, mint ahogy valóban föl is támadt”. (Antiochiai Szent Ignác: Szmirnaiakhoz írt levél, 1,2: SC 10 bis 132-134. /Funk 1,274-276/)

439. Sok zsidó és néhány pogány is, akik osztoztak a zsidók reménységében, fölsímték Jézusban az Izrael Istene által megígért „Dávid fia” alapvető messiási vonásait (vö. Mt 2,2; 9,27; 12,23; 15,22; 20,30; 21,9.15). Jézus elfogadta a Messiás címet, amelyhez joga volt (vö. Jn 4,25,26; 11,27), de nem minden föntartás nélkül, mert kortársai közül nem egy nagyon emberi (vö. Mt 22,41,46) s lényegében politikai értelemben fogta föl (vö. Jn 6,15; Lk 24,21).

2.3. Liturgikus vonal

Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* (Lk 21, 25-28. 34-36) az Úr eljöveteléről, a „világ végéről” szól. Sok közös vonást mutat a nemrégiben elhangzott évközi 33. vasárnapi evangélium szövegével (Mk 13, 24-32), kiváltképp az Emberfiáról szóló mondat, mely szinte szó szerint megegyezik a márki verssel: „Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel” – mindkét esetben a Dán 7,13 áll az evangélium szavai mögött. A lukácsi szakasz is tartalmazza a fügefáról szóló példázatot, azonban a szentmise szövege ezt a részt kihagyja, s továbblép az állandó virrasztásra és készenlétre való figyelmeztetésre, mely már egyértelműen az adventi készüléthez kapcsolódik. A már említett évközi 33. vasárnapi liturgia szövegéhez hasonlóan a világ megrendülésének félelmet keltő leírása mellett rendkívül erősen megjelenik a bizalom aktusa, az evangéliumon belül, illetve a többi szövegben egyaránt. A *kezdőének* (Zsolt 24,1-3) fohásza például így szól: „én Istenem, benned bízom, ne valljak szégyent!” A *kezdő könyörgés* a jótettek szerepét emeli ki, kifejezve az üdvösség reményét. Az *olvasmány* (Jer 33, 14-16) a messiás közeledtét hirdeti, aki szabadítást hoz Isten népének – ezáltal párhuzamba kerül a végidő eljövetelével, azt a gondolatot erősítendő, miszerint Krisztus eljövetele – mind az első, mind a második, szabadulást hoz azoknak, akik benne bizakodnak, s tanítását követik. Ezt a gondolatot fejezi ki a *válaszos zsoltár* (24, 4bc-5ab. 8-9. 10 és 14) is: „Az Úr minden útja irgalom és hűség azoknak, akik szövetségét és törvényét megtartják”. Az *alleluja vers* (Zsolt 84, 8) ismét a remény hangján szól Istenhez: „Urunk, mutasd meg nekünk irgalmas szívedet, és üdvösségedet add meg nekünk”.

Az *egyetemes könyörgésekben* szintén a bizalom dominál. Megjelenik a Jézussal való találkozás reménye, eljövetelének várása (első és negyedik könyörgés), valamint a bűnbánat és a megtisztulás (első könyörgés), továbbá az élet megújításának és az üdvösség elnyerésének vágya (második és ötödik könyörgés).

Az *I. adventi prefáció* kiemeli, Krisztus „megnyitotta számunkra az örök üdvösség útját”, illetve bizakodva teszi hozzá, „hogyan amikor dicsőséges fényben újra eljön – látható valóságban nyerjük el, amit most ígéretében bízva várunk”. Szintén a bizalom jelenik meg az *áldozási énekben* (Zsolt 84,13): „Mindenféle jókat osztogat az Úr, és földünk megtermi gyümölcsét”. Az *áldozás utáni könyörgésben* pedig az arra való törekvés jelenik meg, hogy tudjunk az igazi, maradandó értékekre összpontosítani életünk során: „Kérünk, Istenünk, szolgáljon javunkra ez a közösségben bemutatott áldozat, amellyel már mostani mulandó életünkben megtanítasz arra, hogy az égieket szeressük, és az örökkévalókhöz ragaszkodjunk”.

2.3. Pedagógiai vonal

2.3.1. Tantörténet

A sziget

„Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfia színe előtt.”(Lk 21,36)

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el a szeretet mellett.

A szeretet megszólította:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

- Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?

- Nem Szeretet, nem tudlak elvinni! - Válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!

Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

- Oh, Szeretet!- mondta a Bánat-. Én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta szeretet kérését.

Hirtelen megszólalt egy hang:

- Gyere Szeretet, én elviszlek téged!

Aki megszólalt, egy öregember volt. Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

- Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?

- Az Idő volt- mondta a Tudás.

- Az Idő?- kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt: - Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben Szeretet!

Forrás: http://www.staff.u-szeged.hu/~csiszi/szemelyes/tortenet/sziget.html?fbclid=IwAR0LhR20tIaExGfQggAoN_VYeoQtcq_f4B-iXGzhAmVizN2kZk3vdXAZFg4

Kép forrása:

https://rtl.hu/rtlklub/fokusz/cikkek/2012/04/16/sullyedo_foldresz_eltunoben_a_maldi_vszigetek

2.3.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Ádvent

Szent várakozás tölti keblemet,
Ádventi király, jöttödre várok!
Újítsd, erősítsd fáradt lelkemet,
Fényeddel oszlasd a homályosságot.
A gond-tehert, mit magam kerestem,
S mit szent kezéd életemre rakott,
Úgy vihetem, ha itt jársz mellettem,
Ha vérző sebemre Te adsz balzsamot.

Próbáltam járni sokszor nélküled,
Azt hittem, elég bátorságom, erőm,
Elfordultam, nem fogtam kezéd.
S eltévedtem a sötét útvesztőn!
De amikor egy ádvent-este,
Bekopogtál megfáradt szívemen,
Érkezésed éltem újjá tette,
Pihenhetek most drága kebleden.

Azóta lesem jöttöd hajnalát,
És ha mulasztásomra döbbenek,
Újra várom jöveteled napját,
Amikor mindent újra kezdhetek,
Amikor újra a szívembe zárlak!

Lelkem mélyén felcsendül az ének:

Áldás, üdv a béke Királynak!

Az örök Advent Istenének!

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele/>

Schvalm Rózsa - Dicsérjük hálával Istenünket

Dicsérjük hálával Istenünket,

Ki a Káoszból, rendszert teremtett.

Csodálatos, szépséges világot,

embert és neki paradicsomot.

De az ember sátánra hallgatott,

tiltott fa gyümölcsébe harapott.

Bűn és halál lett ezért végzete,

az Éden kertjéből kiűzetett.

Bűn sötét erdejében tévelygett,

ezért Isten haragja, tűzeső,

özönvíz pusztította a földet,

de Noé bárkája megmentetett.

Mert igaz volt és szerette Istent.

Új világ épült a régi helyett.

Ám a bűn ismét meggyökerezett,
a Teremtő mégis kegyelmezett.

Közénk jött a Megváltó Szeretet,
bűneinkért vérével fizetett.

Hívó népre árad a kegyelem,
dicsérjük hálával Istenünket.

Mert hűséges teremtményeihez,
szeretete örök és végtelen.

És eljön majd az Úr királysága,
az új ég, új föld, béke, szeretet.

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele/>

Túrmezei Erzsébet – Krisztusra várunk

Nem tudjuk, mi jön, titok a holnap.
Némák a titkok. Ne válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
de elültetjük kis almafánkat,
bízva, hogy kihajt,
gyümölcsöt terem.
Titok a jövő.
Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
munkába leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele/>

Túrmezei Erzsébet - Eljön

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.
Eljön! Eljön!
Beteg, a gyógyulásod,
rab, a szabadulásod,
halott, az életed.
Szomorú, most jön az öröm!
Erőtlen, most jön az erő!
Éjbe járó, hajnalra váró,

fölkel a fény neked.

Zendül az ég,

zendül a föld,

Isten izent:

Eljön! Eljön!

Ádvent! Ádvent!

Ádvent. Dörög rendíthetetlen,

kemény királyi üzenetben.

Eljön. Eljön.

Ha elkerülöd a mosolyban,

elédkerül mint könny, sikoltás.

Ha a bölcsőben meg nem látod,

utadat állja

mint koporsó.

Eljön az Első és Utolsó.

Ha mint templom szelíd harangja,

nem találhat szíven a hangja,

ágyúk adáz tüzében hallod

ítélni rajtad majd e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,

elnémulhat zsoltosma, zsoltár,

házad küszöbén fog megállani...

A munkazajban, léha dalban,

vagy az éj titkos csendjében fogod

közlegő lépteit meghallani.

Eljön, eljön! Ki nem kerülheted.

Ha kikerülöd mint kegyelmet,

úgy kell bevárnod mint ítéletet.

Hallod? Hallod?

Mozdul az ég, mozdul a föld,

Isten izent:

Eljön. Eljön.

Ádvent. Ádvent.

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele>

2.3.3. Evangéliumhoz kapcsolódó festmény

Pantokrátor Krisztus és az utolsó ítélet, a firenzei San Giovanni templom mozaikja, 1300 k.

Forrás: <http://pravoslavie.ru/45106.html>

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- Hogyan virrasztok a szívemben?
- Tudom-e a napjaimat Jézus jelenlétébe helyezni vagy a hétköznapi gondjai teljesen lekötik a figyelmemet?
- Ebben az evangéliumi szakaszban az a kérdésem, hogy melyek azok a dolgok, amik elnehezítik a szívemet, és megakadályoznak abban, hogy Istennel töltssem az időt?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten,
önts híveid szívébe szent elhatározást,
hogy jótettekkel siessünk a közelgő Krisztus elé,
ő pedig egykor jobbjára állítson minket országában,
és mindnyájan együtt örvendjünk
a boldog örökkévalóságban.
Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.

Evangéliumhoz kapcsolódó fohász

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el az erősség Lelkét, hogy éber tudjak
maradni a szeretetben és a kitartásban! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz

Dalton Portella fotója

Forrás: <http://www.fubiz.net/en/2014/07/24/storm-photography-by-dalton-portella-2/>

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Az Úr eljön, s szép lesz feltekinteni rá!
- Jézus eljön.
- Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy az Emberfia eljövetelekor reményünk van arra, hogy felemelt fővel várjuk Jézus Krisztust.

6. Actio, operatio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Gyakran nézsek fel a feszületre!
- Próbáljam minden napomat Isten kezébe tenni.
- Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy ebben az időszakban arra figyeljek, ami túl van ennek a világnak a határain, és hogy több időt szenteljek az Istennek.